

စိုးမိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြေမှုန်သွယ်

အချစ်ဟု သစ္စာဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း

အခန်း (၁)

"အို ... အမေ"

တစ်စုံတစ်ယောက်က မြစ်ဖျားရဲ့ ဖိနပ်နောက်မြီးကို တက်နင်းမှန်း သိသည် ။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ မြစ်ဖျားရဲ့ ပြတ်လုဆဲဆဲ ကတ္တီပါသဲ ကြိုး ထောင်းခနဲ ပြတ်ထွက်သွားတာက သူမ ခြေထောက်ကြားမှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရသွားသူလို။ ဝမ်းသာအားရနှင့်။ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ချရင်း ပြတ်ထွက်သွားသည့် မြစ်ဖျားရဲ့ သဲကြိုးကို သေချာငုံကြည့်သည် ။ ပြန် တပ်၍ ရလိုရငြားပါ။ ထိုအခိုက်မှာ ပဲ မြစ်ဖျားရဲ့ အပေါ် မိုးလာသော အ ရိပ်နှင့်အတူ။

"အာ ... ဆောရီးပဲဟာ၊ ဖိနပ်ပြတ်သွားပြီလား၊ ငါနောက်က နင့်ဖိနပ် ကို နင်းလိုက်လို့ ဖြစ်သွားတာ၊ ငါကလည်း မုန့်သည် တွေကို အငေး လွန်သွားတာနဲ့ သတိလွတ်သွားတာ"

မြစ်ဖျား မော့ကြည့်တော့ မြစ်ဖျားနှင့်ရွယ်တူ ကောင်ကလေး။ ကျင့် သားရနေသော မြစ်ဖျားမျက်ဝန်းက ကောင်လေး ရင်ဘတ်ဆီ ဒိုင်းခနဲ အကြည့်ရောက်သည် ။ အတန်းတံဆိပ် ကပ်ထားသလားလို့ ပါ။ ဒီနေ့ ကျောင်းစဖွင့်ရက် ဆိုတော့ တံဆိပ်တွေ ဘယ်ရဦးမလဲဆိုတဲ့ အသိနှင့် မြစ်ဖျားအကြည့် ပြန်ရွှေ့ပစ်တာက ထိုကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာဆီ။ ညှိပြီး စိုဝင်းနေသော အသားရောင်ပေါ် မျက်ခုံးက ထူသဖြင့် အစိမ်းရောင် ပေါ

က်နေသည်။ နှာတံပေါ်ပေါ် နှုတ်ခမ်းထူထူမှာ ထူးခြားတာက မျက်ရစ်မပါသော မျက်လုံးမှေးမှေးများကို တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်တို့ က ကာရံထားသောကြောင့် မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက် ဧရိယာဟာ လိုအပ်တာထက် မည်းနက်နေသယောင်။

"နင် ... ငါ့ကို ရန်တွေ့မလို့ လား"

"မတွေ့ပါဘူး၊ ဘာလို့ တွေ့ရမှာလဲ"

"မသိပါဘူး၊ ငါ့ကိုကြည့်နေလို့ လေ၊ နင်ရန်တွေ့လည်း ငါက ခံရမှာပဲ၊ ကိုယ်က အမှားလုပ်မိတာကိုး"

ကောင်လေးက အပြုံးသဲ့သဲ့နှင့် ပြောသောအခါ မျက်ဝန်းတို့ က ပိတ်ကျသွားပြီး သွားဖြူတန်းက လှစ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ ။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ရှပ်လက်ရှည်ကို လက်ဖျားလေး တင်ခေါက်ထားပြီး စိမ်းညိုမှောင်တဲ့ ပုဆိုးစိမ်းကြောင့် ထိုကျောင်းသားရဲ့ အသွင်ဟာ ရှင်းသန့်နေသည်။ ။ မြစ်ဖျားနဲ့ တော့ ကွာပါလို့ တွေးရင်း အားငယ်စိတ်ဖြင့် ပြတ်သွားသော ဖိနပ်ကို ပြန်ငုံကြည့်လိုက်၏။

"နင့်အမှား မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ပြိုင်ဘက်က ငုံ့ထားသော ကောင်မလေး မျက်နှာကို မြင်ရတဲ့ အထိ သူ့ပါ မျက်နှာလိုက်ငုံ့ရင်း မေးသည်။ ။ တူညီကျောင်းဝတ်စုံ အဖြူအစိမ်းပေမဲ့ ထိုကောင်မလေးရဲ့ အင်္ကျီဖြူဟာ ခပ်နွမ်းနွမ်းသာ။ ဒါကို မဲနယ်ထပ်ဆိုးထားတော့ ပြာနွမ်းနွမ်း။ ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်တံဆိပ် ကပ်ထားသော နေရာလေးသာ ကွက်ဖြူနေသဖြင့် တံဆိပ်ခွာပြီး ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်က အင်္ကျီဟောင်းကို ပြန်ဝတ်မှန်း သိသာစေသည်။ ။ အမှန်ဆို ဒီနေ့က ပထမ

ဆုံး ကျောင်းစဖွင့်ရက်မှာ အင်္ကျီသစ်လေး ဝတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး လား။ အေးလေ သူ့မှာ အကြောင်းတော့ရှိမှာ ပေါ့လို့ အတွေးထဲက ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် ဖြေတွေးရင်း ပြိုင်ဘက်စိတ်ထဲ သူမကို ရုတ်တရက်ကြီး သနား သွားသည် ။ ကောင်မလေးကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။ ဖိနပ်ပြတ်လေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ...

"ဒီဖိနပ်က အစောကြီးကတည်းက ပြတ်ချင်နေတာလေ၊ နင်မနင်း လည်း ပြတ်တော့မှာ ပဲ၊ ငါ့ခြေထောက်မှာ သူ့နေထိုင်ခွင့်မီဇာက ကုန်နေ ပြီပဲဥစ္စာ"

ကောင်မလေးက ပြိုင်ဘက်ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ပြောနေတဲ့ ပုံက သူမ ဖိနပ် မဟုတ်တဲ့ အတိုင်း။ တထူးတဆန်းကြီး ကြည့်နေတဲ့ ပြိုင်ဘက်ကို တောင် နှစ်သိမ့်ရင်း။

"စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ ၊ ငါ့မှာ ချိတ်တွေဆောင်ထားတာ အများကြီးပဲ၊ အဟင်း ... ဖိနပ်ပြတ်သွားရင် ဒီလိုပဲ ချိတ်ထိုးစီးနေကြ"

"မြစ်ဖျား"

ကောင်မလေးရဲ့ စကားမပြတ်သေးခင် ခေါ်သံစူးစူးက ပြိုင်ဘက်တို့ နောက်က ထွက်လာသည် ။ မြစ်ဖျားဆိုသည့် ကောင်မလေးက ခေါ်သံ လာရာဆီ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည် ။ ပြိုင်ဘက်ပါ ခေါင်းထောင်ကြည့် တော့ မုန့်ဈေးတန်းရဲ့ ထိပ်ပိုင်းကျကျဆိုင်က မိန်းမကြီးက လှမ်းခေါ်နေ ၏။

"မြစ်ဖျား ... လာတော့လေ၊ ဒီမှာ ရေခဲလာထုဦး၊ တော်နေ ကျောင်း သားတွေ ပြိုကျလာမှာ "

"ဟုတ် ... ဒေါ်လေး"

မြစ်ဖျားဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဖိနပ်ပြတ်ကို ဆွဲကိုင်ရင်း ပြိုင်ဘက် ရှေ့က ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ ။ ပြိုင်ဘက်ကပါ အတူထရပ်တော့ သူမက ထိုဆိုင်လေးအား လက်ညှိုးညွှန်ရင်း ...

"အားပေးဦးနော်၊ ငါ့အဒေါ်ဆိုင်း၊ ရွှေရင်အေး မုန့်လက်ဆောင်း ရောင်းတယ်၊ ငါရှိတဲ့ အချိန် လာစားရင် ပိုထည့်ပေးမယ် သိလား"

ကြေးနီရောင်ပေါက်နေသည့် ဆံပင်တွေကို မြစ်ဖျားက ဝဲခနဲခါရင်း ဆိုင်ဆီသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်သည်။ ။ ပြိုင်ဘက်က ဒီအတိုင်း သူမကျော ပြင်ကို မေ့လျော့စွာ ငေးမောနေပြီးမှ သတိဝင် လာပြီး ...

"ဟေ့ ... ဒီမှာ "

"ဟင် ... ဘာလဲ"

ပြိုင်ဘက်ခေါ်သံကြောင့် မြစ်ဖျားက လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းကိုရပ် ရင်း လည်ပင်းလိမ်ကာ ပြန်မေးသည်။ ။

"ငါ့နာမည် ပြိုင်ဘက်"

ပြိုင်ဘက်က လှမ်းပြော၏။ ဘာရယ်မဟုတ်ပေမဲ့ ပြိုင်ဘက်က ကိုယ့် ကြောင့် မြစ်ဖျား နစ်နာသွားတာကို အလျော်ပေးချင်သည်။ ။ ဒါကြောင့် သူ့နာမည်သိအောင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဒီတော့မှ မြစ်ဖျားက အားပါးတရပြုံးသည်။ ။ အပြုံးနက်နက်ကြောင့် မြစ်ဖျားပါးပြင်ရှိ ပါးချိုင့် လေးက ထင်းခနဲပေါ်လာပြီးမှ ...

"ငါ့နာမည်က မြစ်ဖျား"

တစ်ခွန်းတည်းပြောပြီး ပြိုင်ဘက်နားက မြစ်ဖျား ထွက်ပြေးသွား၏။ သူမအဒေါ်နား မြစ်ဖျား ရောက်တဲ့ အထိ ပြိုင်ဘက်က အားရအောင် ငေးကြည့်ပြီးမှ မုန့်ဝယ်ရန် အာရုံလွှဲရသည်။ ။ ပြိုင်ဘက်က ဒီနှစ်မှ ဒီ

ကျောင်းကို စတင်ပြောင်းလာသည့် ကိုးတန်းကျောင်းသားသစ်။ အရင် ကျောင်းဟာ အလယ်တန်းအဆင့်ပဲ ရှိတာမို့ ရှစ်တန်းအောင်တာနှင့် ခွဲတမ်းအရ (အ.ထ.က ၂ ဒဂုံ) (မြို့မ အမျိုးသားကျောင်း)သို့ သူရောက်သည် ။ ဒီကျောင်းမှာ စတင်ခွင့်ရသည် နှင့် ပြိုင်ဘက် စိတ်အဝင်စားဆုံးက မုန့်ဈေးတန်း။ ဟော(လ်)အကြီးစား ဆောက်ထားတဲ့ မုန့်ဈေးတန်းကြီးဟာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်ပြီး သူဈေးဆိုင်နဲ့ သူ သပ်ရပ်စွာရှိတာကြောင့် ပြိုင်ဘက်ရဲ့ ပထမဆုံး ကျောင်းတက်ရက်မှာ လေ့လာစူးစမ်းချင်တာ ဒီမုန့်ဈေးတန်းပင်။ အခုတော့ အလေ့လာ ကောင်းလွန်း၍ ပြိုင်ဘက်ကြောင့် မြစ်ဖျားဖိနပ် ပြတ်သွားရှာပြီ။ ပြိုင်ဘက်ဟာ စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာနှင့် မုန့်ဈေးတန်းက မထွက်ခင် မြစ်ဖျားရှိသော ဆိုင်ကို ငဲ့ကာကြည့်မိ၏။ မြစ်ဖျားက ပီနံအိတ်ကြီးထဲ ရေခဲတွေထည့်ကာ အိတ်အစကို လက်တစ်ဖက်က စုကိုင်၊ ကျန်တစ်ဖက်က အဝတ်လျှော်တုတ်ကြီးကို ပင့်ခနဲမြှောက်ကာ တဖုန်းဖုန်းနှင့် ရေခဲတွေ ခွဲချနေတာ မမောနိုင်မပန်းနိုင်။ ညိုညက်ညက် အသားရောင်နှင့် မြစ်ဖျားရဲ့ မျက်နှာ ကြည်စင်စင်လေးမှာ ဘာအရိပ်မှ မထင်ဟပ်။ ပြိုင်ဘက်မှာ သာ မြစ်ဖျားအစား ရင်ဘတ်အငှားလိုက်ပြီး ခံစားနေရတာ မပြီးနိုင်မစီးနိုင်။ မုန့်ဈေးတန်းက ပြိုင်ဘက် ပြန်ထွက်လာပေမဲ့ ရင်ထဲက ပြန်မထုတ်နိုင်ခဲ့တာက မြစ်ဖျားကိုလို့ ဆိုရင် ...။

ဟွန်း ... နာမည်နဲ့ လိုက်ပါတယ်။ မြင်ရသူတိုင်းရဲ့ ရင်ကို အဖျားခတ်သွားတတ်လို့ ။

အခန်း (၂)

"အဲဒါ ဘာအထာလဲ"

"ရုပ်ကလည်း အခြေကြီးပဲ"

"မိုက်တယ် ဟေ့ကောင်၊ ဘော်ဒီရော မျက်နှာရော ပြောစရာမရှိ"

"ပတ်ဝန်းကျင်က လူကိုများ မတူမတန်သလိုနဲ့ "

"တူတူတန်တန်ပါကွယ်၊ လူဆိုတာ ဆယ့်ရှစ်ပေအတွင်းရှိ အောက် ဆီဂျင်ကို ရှူပြီး အသက်ရှင်ရတာချင်းကို"

တစ်တန်းကို လူလေးယောက် ထိုင်ရသည်။ ပြိုင်ဘက်က ခုံတန်းရဲ့ အစွန်ဆုံး။ ဟိုဘက်က သုံးယောက်က ပြတင်းပေါက် ရှိသောကြောင့် ကော်ရစ်တာရှိ သွားလာလှုပ်ရှားမှုကို မြင်နေရသည်။ အခုလည်း ဟိုဘက် ပြတင်းပေါက်ဆီ မျက်နှာသုံးခုစလုံး ပြိုကာ စကားတွေ ကျွက်ကျွက် စီနေတာ ပြိုင်ဘက် ဒီနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ကတည်းက။ ကြားစက စိတ်မဝင်စားခဲ့သော ပြိုင်ဘက်ဟာ ကြားရဖန် များ လာတော့ ဘာရယ်မဟုတ်လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကော်ရစ်တာ၌ ချထားသော ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသူကို ဘေးတစောင်း အနေအထားဖြင့် တွေ့ရသည်။ ဘေးစောင်းမို့ အမို့၊ အဖောင်း၊ အချိုင့်အဝှမ်းတွေက ပိုထင်ရှားသည်။ ခပ်ကျစ်ကျစ် ချွန်မြဲတဲ့ နှာတံဟာ အဖျားမှ ကော့တက်သွားပုံက အပေါ်နှုတ်ခမ်းကိုပါ ဆွဲတင်ထားသလိုမို့ ထောင့်ချိုးညီတဲ့ နှုတ်ခမ်းဟာ ခပ်လန်

လန်။ ဒါပေမဲ့ တင်းတင်း စေ့ပိတ်ထားတာကြောင့် မျက်တောင်ကော့
တွေ ယှက်ကာထားတဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေပါ အေးခဲသွားစေသ
ယောင်။ အသားရောင်က နွားနို့လို နှစ်ကာ ဖြူသည် ။ နှုတ်ခမ်းပါးက ရဲ
ပြီး မျက်ဝန်းက နက်သောကြောင့် သူမ၌ ရှိသော အလှတရားတွေ
တစ်ခါကြည့်ရုံနှင့် သိသာထင်ရှားစေတာ အမှန်။ ကျော့ရှင်းတဲ့ ကိုယ်
ပေါ်မှာ အဖြူရောင် ရင်ဖုံးဟာ တမင် စတိုင်လ် ထုတ်ထားမှန်း သိသာ
စေသော အစိမ်းရင့်ရောင် ဇာအပြားကြီး တပ်ထားပြီး ခြေခုံပေါ် အစိမ်း
ရောင်ကြိုးတွေ ယှက်သိုင်းထားသည့် စလစ်ပါနှင့်မို့ သူမတစ်ကိုယ်လုံး
ဟာ ပြောစရာမရှိအောင် ပြီးပြည့်စုံနေတာများ ကျောင်းသူနှင့်မတူ။
ဖက်ရှင်မယ်လိုလို၊ မော်ဒယ်လိုလို။

"အဲဒါ ... သူ့အဖေနဲ့ အမေလား"

"ဟုတ်ပါ့မလားကွ၊ မိဘဆိုရင် သားသမီးကို အဲဒီလောက် လိုက်လုပ်
ပေးပါ့မလား၊ ကျောင်းအပ်တဲ့ ဖောင်ဖြည့်ပြီးတော့ ကိုယ့်သမီးကို ဘာ
သွားပြစရာလိုလဲ၊ ဟိုမှာ ကြည့်ပါလား သူက ဆရာကြီးစတိုင်နဲ့ ဖောင်ဖြ
ည့်တာ မှန်မမှန် စစ်ဆေးနေတာ"

"ဟုတ်သားပဲ"

လို့ ပြိုင်ဘက်က စိတ်ထဲမှ ထောက်ခံမိသည် ။ သူမ စစ်ဆေးနေပုံက
တကယ့်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်။ ပြီးဆုံးသွားမှ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ သူမ
ကျေနပ်လက်ခံပါသည် ဆိုတဲ့ သဘော။ ဒီတော့မှ လူကြီးက ဖောင်စာရွ
က်ကို ဆရာမစားပွဲပေါ် သွားထပ်သည် ။ သူမ အခိုင်းအစေလို့ ထင်ရ
အောင်လည်း လူကြီးရဲ့ အသွင်အပြင်က ညှိုးကျမနေ။ ကြက်ဥနှစ်ရောင်
ရှုပ်လက်ရှည်၊ စတိုင်ပင်(န်) အနက်ရောင်နှင့် ခါးမှာ ဟင်း(န်)ဖုန်းတစ်
လုံး ချိတ်ထားသေးသည် ။ အတူပါ အမျိုးသမီးကရော ထိုနည်းလည်း

ကောင်းပဲကို။ ပါတိတ်အညှီရောင် ဝမ်းဆက်နှင့် ရွှေရောင် စိန်ရောင် တောက်ပသူက သူမနံဘေးမှာ ဆွဲခြင်းကြီးကိုင့်လျက်။ လူကြီးက သူမ နားကပ်ပြီး တစ်ခုခု ပြောလိုက်ပုံ ရသည် ။ မာနကြီးသော ရွှေမင်းသမီး က အခန်းထဲ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာ၏။ ဆရာမက အပြုံးနှင့် ဆီးကြိုပေ မဲ့ သူမကတော့ မျက်နှာသေနဲ့ သာ။

"မိန်းကလေးတန်းရဲ့ နောက်ဆုံးခုံ လွတ်နေတယ် သမီး၊ အဲဒီမှာ ဝင် ထိုင်လိုက်"

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဘေးနားက ခြင်းကိုင့် အမျိုးသမီးကြီးအား ...

"ခြင်းတောင်းထားပေးပြီး ပြန်တော့"

မျက်နှာက အေးစက်သလောက် လေသံက မနွေးထွေး။ ခြေလှမ်း နှစ်ဆယ်စာ မရှိသော စာသင်ခန်းထဲသို့ သူ့ဟာသူ ခြင်းတောင်းမကိုင့်ဘဲ ဝင်လာတဲ့ သင်းလက်ဟာ နှုတ်နေသလားမှ မသိတာ။ ပြိုင်ဘက်က အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် အကြည့်ကို အခန်းဝသို့ အရွှေ့

"ဟင် ... မြစ်ဖျား"

ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ရင်ခုန်ခြင်းအား အဓိပ္ပာယ် မဖွင့် တတ်တဲ့ အရွယ်မို့ သူရင်တုန် သွားသည် ဟု အမည်တပ်ရမလား။

တွေ့ဆုံချိန်က မိနစ်ပိုင်းမျှ ရှိပေမဲ့ ပြိုင်ဘက် မှတ်မိသည် ။ မြစ်ဖျား က မနက်ကလို မျက်နှာပြောင်ကြီး မဟုတ်တော့။ ပါးပေါ်မှာ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြီးနှင့် ကြေးနီရောင် ဆံပင်ရှည်အား ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ကာ ပခုံး ကျော် ချထားသည် ။ ခပ်နွမ်းနွမ်း ကျောင်းဝတ်စုံနှင့် လွယ်အိတ် အညှီ ရောင်လေး ရင်ဘတ်ထဲ ပွေ့ပြီး စာသင်ခန်းဆီ ဝင်လာတာက ဖက်ရှင်မ မရဲ့ နောက်မှ ။ ပြိုင်ဘက်က တခြားလူတွေကို သတိမထားနိုင်။ ဆရာမ

ကလည်း ကျောင်းစဖွင့်ရက်မှ ကျောင်းအပ် နောက်ကျသော ကျောင်း သားမိဘတွေ အလယ်မှာ မို့ သူတို့လို အတန်းထဲ ရောက်နှင့်ပြီးသား ကျောင်းသားတွေကို အာရုံမထားနိုင်။ ပြိုင်ဘက် မြစ်ဖျားထံ လှမ်းကြည့် သည့် အကြည့်က ရွန်းရွန်းစားစား။ မြစ်ဖျားနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံလျှင် အ ရင်ပြုံးပြနိုင်အောင်လည်း နှုတ်ခမ်းများကို အသင့်ပြင်ထားသည် ။ အား ရစရာ မကောင်းတာက မြစ်ဖျားက အခုထိ ခေါင်းကြီး ငုံ့ထားဆဲ။

"ဟင်"

ငြိ ရင်ထဲက အာမေဍိတ် ထွက်သွား၏။ တစ်တန်းလုံးရဲ့ အကြည့် တွေ မထိတရိပြောသော ရိသဲ့သဲ့ စကားတွေက ခြေလှမ်းကို ပျက်မသွား နိုင်။ ဒါပေမဲ့ ငြိရှေ့က ကျောင်းသားကတော့ ငြိကို စိုက်ကြည့်နေတာ မျက်လုံးမလွှဲစတမ်း။ ပြီးတော့ ပြုံးအီနေတာလည်း တကယ့် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်။ သင်းအကြည့်ကြောင့် မပျက်သော ခြေနင်းကွက်တောင် ယိမ်းယိုင်သွားပြီးမှ ...

"ဟွန်း ... ဘာလဲ၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ "

ငြိက အဲဒီလို မကြားတကြား ကောင်းချီးပေးကာ သူ့အနားက ဖြတ် ကျော်သည် ။ ငြိခြေတစ်လှမ်း မချရသေးခင် ကြားလိုက်ရတာက သူ့အ သံ။

"မြစ်ဖျား"

"ဟယ်"

ခနဲ သံရှည်က ဝမ်းသာအားရ။ ငြိ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည် ။ ငြိ နောက်ပါးမှာ ပါလာတာက ကျောင်းသူတစ်ယောက်။ ဘယ်သူမှ မသိပေ မဲ့ ကိုယ့်အတွေး ကိုယ်သိတာကြောင့် ငြိ ထူပူသွားသည် ။ ရှက်စိတ်က c

ယ်ထိပ်ဆီ ဒိုင်းခနဲ တက်ဆောင့်၏။ သေစမ်း စွဲငြိ။ သင်းကြည့်တာ နင့်
ကို မဟုတ်ဘူး ။ ရှက်ရွံ့ခြင်းနှင့် ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်မိတဲ့ အထိ မကျေလ
ည်ခြင်းက ငြိ စိတ်ထဲမှာ မပျောက်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့
ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ ပမာ နှုတ်ဆက်ခြင်းက အခုထိ ဆုံးခန်းမတိုင်
သေး။

"နင် ... ဒီအတန်းမှာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ့နာမည် ပြိုင်ဘက်"

"အရမ်းကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲ၊ ငါ့နာမည်က"

"မြစ်ဖျားလေ၊ ငါသိပြီးပြီ"

"အဟင်း ... ဟုတ်သားပဲ"

တစ်ယောက်က မခွဲတရို့ အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်သည် ။ တစ်ယောက်
က ကြည်မွေ့ခြင်းတွေ ဖြန့်ခင်းထားတဲ့ ပြုံးမြဲ မျက်နှာနဲ့ ။

"မုန့်စားဆင်းမှ နင့်ဆိုင်မှာ ငါလာ အားပေးမယ်၊ နင်ရှိမယ် မဟုတ်
လား၊ ငါ့ကို ပိုထည့်ပေးရမယ်နော်"

"အေးပါဟယ်၊ နင်သာ လာဖြစ်အောင် လာစား"

ငြိက နှုတ်ခမ်းကို မဲချရင်း မျက်နှာလွှဲပစ်သည် ။ လူတိုင်းရဲ့ မော့ငေး
ခြင်းသာ ရရှိ၍ ကိုယ်က ပြန်ငေးရသော လူမျိုး ငြိ ရာဇဝင်မှာ မရှိခဲ့။
သင်းနဲ့ ကျမှ ထူးပေ့ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ ပိုဆိုးတာက ငြိကိုကျော်ပြီး နှု
တ်ဆက်တဲ့ သူဟာ ငြိရဲ့ အရောင်အဝါထက် များစွာ နိမ့်ကျသူဆိုရင်။
တောက်ပခြင်းနှင့် မှေးမှိန်ခြင်းကို အရွေးမှားသူသည် အမြင်အာရုံ ချို့
တဲ့ သူသာ ဖြစ်မည်။ ငြိက ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ တွေးရင်း အခုထိ နေရာရှာမရ
သော မြစ်ဖျားဆိုသည့် ကောင်မလေးအား လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ငြိဘေး

မှာ အလွတ်ကြီးပေမဲ့ မြင်ဟန်မတူ။ အင်း ... သူလည်း အမြင်အာရုံ ချို့
တဲ့ ရှာတာပဲလို့ တွေးရင်း။

"ဟိတ် ... ရွတ် ... ရွတ်"

ငြိ လှမ်းခေါ်တော့ ပြိုင်ဘက်က ခေါင်းလည်ပြီး လှည့်ကြည့်သည် ။
ငြိက တမင်တကာပင် အဲဒီ ကျောင်းသူနှင်းလေးကို ပြုံးပြလက်ယပ် ခေါ်
ပြီး ...

"လာ ... ဒီမှာ ထိုင်"

မြစ်ဖျားကို ဖော်ရွေစွာ ခေါ်ရင်း ငြိနဲ့ အကြည့်ချင်း ဖျတ်ခနဲ ဆုံတာ
က ပြိုင်ဘက်။ ဆုံဆုံချင်း အရင်ဦးအောင် မျက်စောင်းထိုး ပစ်တာက ငြိ။
အနားရောက်လာသော မြစ်ဖျားကိုတော့ အပြုံးနှင့် မိတ်ဆက်ရင်း ...

"ငါ့နာမည် စွဲငြိ၊ ငြိလို့ ခေါ်သိလား"

စတွေ့ကတည်းက ပြိုင်ဘက်ကို ငြိဘက်က အမြင်မကြည်ပေမဲ့ ပြိုင်
ဘက် ခင်မင်သော သူမကို ငြိက ဘာကြောင့် မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ချင်မှန်း မသိ။
ငြိ အနားမှာ ထိုင်နေသော မြစ်ဖျားကို ပြိုင်ဘက်က ပြုံးပြပြီး ငြိကျတော့
မျက်နှာတည်ကြီးနှင့် ကြည့်တတ်ပြန်၏။

တွေ့စမှာ ကတည်းက ငြိနှင့် ပြိုင်ဘက်က အဲဒီလို။ တစောင်းစေးနှင့်
မျက်ချေး။ ကြောင်နဲ့ ကြွက်။ မြွေနဲ့ မြွေပါလို လက်ဦးမှု အရယူမည့် ရန်
သူတော်တွေ။ မကြေညာဘဲ ဖြစ်ရတဲ့ စစ်ဟာ ငြိတို့ ဖန်တီးခဲ့တာပင်။

အခန်း (၃)

"ရော့ ... မြစ်ဖျား"

ပြိုင်ဘက် ကမ်းပေးသော အထုပ်ကို မြစ်ဖျားက ချက်ချင်းပင် လှမ်းမယူ။ အဖြေရှာသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ပြိုင်ဘက်ကို မော့ကြည့်သည်။ ။

"ဘာလဲဟင် ပြိုင်ဘက်"

"သိချင်ရင် ဖွင့်ကြည့်ပေါ့"

မြစ်ဖျား ပခုံးကို ကျော်ပြီး လည်ပင်းကြီး ရှည်ကာ စပ်စုနေသည့် ငြိကို ပြိုင်ဘက်က မျက်ဝန်းထောင့်မှ မကြည့်ဘဲ မြင်နေရသည်။ ။ ဒီမနက် ကျောင်းကားက ဆင်းဆင်းချင်း အတန်းဆီတောင် မတက်ရသေး။ မြစ်ဖျား အဒေါ်ဆိုင်ကို ပြိုင်ဘက် အရင်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။ ပြိုင်ဘက် ကမ်းပေးသော အထုပ်ကို မြစ်ဖျား ရင်ခွင်နားထိ ပိုတိုးပေးကာ ...

"ရော့လေ"

"ဖြေလိုက်တော့ မြစ်ဖျား"

စကားသံ ထွက်လာတာ မြစ်ဖျားထံမှ မဟုတ်။ မကျေနပ်သော အကြည့်က မြစ်ဖျားဘေးမှ ငြိထံ ဒိုင်းခနဲ ပစ်ဆောင့်သည်။ ။ ငြိကလည်း ပြိုင်ဘက် အကြည့်ကို မှုဟန်မတူ။ တမင်တကာ ညစ်ကျယ်ကျယ် မျက်နှာပေးမျိုး ဖမ်းကာ လည်တိုင်ကို ခပ်မော့မော့ လုပ်ရင်းက မြစ်ဖျားကို ပခုံး

ချင်း တိုက်ပစ်သည်။ ကာယကံရှင် ဆန္ဒမပါဘဲ ငြိမ့်တစ်စုံတစ်ခုကို တိုက်တွန်းနေသယောင်။ ပြိုင်ဘက်နဲ့ ငြိတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ မျက်နှာငယ်နဲ့ ဗျာများ ရသူက မြစ်ဖျား။ သူ့ကိုပဲ မပြောရက်သလို ဟိုတစ်ယောက်ကိုလည်း မလွန်ဆန်ရဲတဲ့ အဖြစ်မျိုးနှင့်။

"ဟိုလေ ... ပြိုင်ဘက်ရဲ့ ၊ ဟိုဟာ"

"ဟော ... ဒါ ညည်းသူငယ်ချင်း ဆိုတာလား မြစ်ဖျား"

ရေပုံးကြီး နှစ်ပုံးကို လက်တစ်ဖက်စီ မျှဆွဲလာတဲ့ မြစ်ဖျား ဒေါ်လေးက မြစ်ဖျားကို အခက်အခဲထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ မြစ်ဖျားက ပြိုင်ဘက်ရှေ့၊ ငြိရဲ့ ဘေးနားမှာ ထိုင်နေရာက ရုတ်တရက် ထပြေးကာ သူမဒေါ်လေး လက်ထဲမှ ရေတစ်ပုံးကို လွှဲပြောင်း သယ်ရင်း ...

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ ပြိုင်ဘက်တဲ့ ၊ မြစ်ဖျားနဲ့ အတန်းတူပဲ၊ သူလည်း ကျောင်းသား အသစ်"

"ဪ ... ပြိုင်ဘက်တဲ့ လား"

မြစ်ဖျား အဒေါ်က ပြိုင်ဘက်ကို မေးလည်း မေးရင်း အကြည့်က အခုထိ မြစ်ဖျား မယူရသေးသော ပြိုင်ဘက် လက်ထဲက စက္ကူထုပ်ထဲ ရောက်သွား၏။

"အဲဒီ အထုပ်က ဘာတွေလဲဟဲ့"

"ဒေါ်လေးကလည်း "

မြစ်ဖျားက ဝင်ဟန့်ပေမဲ့ မအောင်မြင်။ ပြိုင်ဘက်ကတော့ မြစ်ဖျားထံ မေးငေါ့ပြရင်း ...

"မနေ့က မြစ်ဖျား ဖိနပ် ကျွန်တော့်ကြောင့် ပြတ်သွားလို့ လေ၊ ဒီနေ့

အသစ် ဝယ်လာပေးတာ"

"အမယ် ... ငါ့တူမတော့ ဒီနှစ်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက တကယ့် အကောင်းစားတွေ ပါလားဟေ့၊ မင်းမပေးခင် ကတည်းက ဒီကလေးမကလည်း မြစ်ဖျားအတွက် ဆိုပြီး ဖိနပ်တွေရော၊ ကျောင်းဝတ်စုံတွေ၊ လွယ်အိတ်တွေ အများကြီးပဲ လာပေးထားတာ"

"ဒေါ်လေးရယ်"

မြစ်ဖျား နှုတ်မှ ရှက်ရွံ့စွာ တားမြစ်သံက လည်ချောင်းဝမှာ တင်တိမ်ဝင်သွားသည်။ ဒေါ်လေးကတော့ မြစ်ဖျား အဖြစ်ကို မသိ။ ပြောချင်ရာ ပြောပြီး ဆိုင်ခင်းရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ သူတစ်ပါး စေတနာကို စော်ကားလိုခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ သူများ စွန့်ကြဲတာကို ဂုဏ်ယူနေရလောက်အောင်လည်း မြစ်ဖျား မျက်နှာ မပြောင်ရဲချေ။ ရှက်သည့် စိတ်ကြောင့် မျက်လွှာကို ဖျတ်ခနဲ ချသည်။ အမြင်အာရုံထဲ တိုးဝင်လာတာက သဲကြိုးအား ချိတ်နဲ့ တွယ်ထားရတဲ့ မြစ်ဖျားရဲ့ ဖိနပ်လေး။ အားငယ်စိတ်က မြစ်ဖျား လှိုက်ခနဲ ဝှေ့တက်လာသော မျက်ရည်ကြည်များ အဖြစ် ပြောင်းသွား၏။ မြစ်ဖျား ဘဝဟာ ဘာကြောင့်များ ကုသိုလ်ကံနည်းပါးမွဲချာရပါသလဲ။

"မြစ်ဖျား"

နူးညံ့ပြီး တိုးသက်သော ခေါ်သံ။ မြစ်ဖျား ခေါင်းမောကြည့်တော့ မြစ်ဖျား ဘေးနားမှာ ရပ်နေသော ပြိုင်ဘက်ကို နီးကပ်စွာ တွေ့ရသည်။ ရှင်းသန့်သော ကိုယ်သင်းရနံ့ တစ်မျိုး ပြိုင်ဘက်ထံမှ ပျံ့လွင့်လာသလို။

"ဘာတွေ ဒီလောက် စဉ်းစားနေတာလဲ မြစ်ဖျား၊ နင့်အတွက် ငါစုထားတဲ့ မုန့်ဖိုးထဲက ဝယ်လာတာ၊ ဖိနပ်က အပြာရောင်လေး၊ နင့်ခြေထောက်နဲ့ ဆိုလိုက်မှာ ဟ၊ ရော့"

ဖိနပ်လေးက အပြာရင့်ရင့်။ ခြေမ ကြိုးသိုင်းဖြစ်ပြီး ကျန်ကြိုးပြား ကြီးတွေက ရှင်းရှင်းလေး။ ဖိနပ် နောက်ခြေက အနည်းငယ် ခုံထူထား တာမို့ မြစ်ဖျား မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသွားသည် ။ ပြီးတော့ ပြိုင်ဘက် တကူးတက ဝယ်လာသည် ဆိုသော အတွေးကြောင့်လည်း ရင်ထဲ နွေး သွား၏။ မငြင်းချင်တော့သော စိတ်ကြောင့် ဖိနပ်ကို လှမ်းယူရန် လက် အလှမ်း မြစ်ဖျားထက် မြန်သော လက်တစ်ဖက်ဟာ ပြိုင်ဘက် လက်ထဲ က ဖိနပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ...

"ဟွန်း ... အပေါစားကြီး"

ငြိမ့်မိသော ပြိုင်ဘက် ဖိနပ်ကို ဖင်တစ်ပြန် ခေါင်းတစ်ပြန် စေ့စပ်စွာ ကြည့်ပြီး ဝေဖန် လိုက်သောကြောင့် ပြိုင်ဘက်ရဲ့ ဒေါသကို ထိန်းမရ တော့။

"နင်နဲ့ ဘာဆိုလဲ"

ပြောပြီး ငြိမ့်မိသော သူ့ဖိနပ်ကို ပြန်ဆွဲလှသည် ။ ဖိနပ်က ပြိုင်ဘက် လက်ထဲ ပြန်ပါသွားပေမဲ့ မကျေလည်ခြင်းတွေက နှစ်ဦးစလုံး မှာ အရှိန်တက်လာ၏။

"ဆိုတာပေါ့၊ မြစ်ဖျားက ငါ့သူငယ်ချင်း"

"မြစ်ဖျားကို နင့်ထက်စောပြီး ငါသိခဲ့တာ၊ နင်နေရာတကာ ဝင်မပါနဲ့"
"

"မပါလို့ မရဘူး၊ မိန်းကလေးချင်း လက်ဆောင်ပေးတာ သင့်တော် တယ်၊ ယောက်ျားလေးက ပေးတာမျိုးကြတော့ မိန်းကလေးတိုင်း လက် ခံဖို့ မသင့်တော်ဘူး၊ စေတနာကို ဗန်းပြပြီး အရောင်ဆိုးချင်တဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ ပေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"နင် တော်တော့ စွဲငြိ"

ပြိုင်ဘက်က ပိတ်အော်သည်။ ဒေါသကို ထိန်းမရသလိုမျိုးနှင့် ငြိကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်၏။ ငြိကလည်း မျက်တောင် မခတ်စတမ်း ပြိုင်ဘက် မျက်နှာကို အေးစက်စက် ပြန်ကြည့်သည်။ အကြည့်နှစ်စုံသည် ပူခြင်း၊ အေးခြင်း ဆန့်ကျင်ဘက် အသွင်ဆောင်ကာ သက်ရောက်ခြင်း အမျိုးမျိုးနှင့် ဆုံစည်းပြီးမှ ...

"ငါ့ခင်မင်မှုဟာ ဘာအရောင်မှ မပါသလို အရိပ်လွှမ်းမိုး ချင်တာလည်း မပါဘူး၊ အဖြူရောင်ပဲ၊ အဲဒါကို နင်မြဲမှတ်ထား"

"ဟွန်း ... လာလာချည်သေးတယ်"

ငြိက လက်ပိုက်ကာ ခနဲ့ တဲ့ တဲ့ ပြောရုံမက မျက်ဝန်းတွေက အေးစက်နေသလောက် နှုတ်ခမ်းတွေကို ခပ်မဲ့မဲ့ ပြီးထားပုံက လူတစ်ယောက်ကို အနိမ့်ဆုံးရောက်အောင် နှိပ်ကွပ်ရန် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ သူလို။

"ပုံပြင်တွေ လာပြောမနေနဲ့ ၊ နင့်ရဲ့ ဖြူစင်မှုကို ဘယ်လိုမှတ်ကျောက်နဲ့ သွားစမ်းသပ်ရမလဲ၊ မယုံရတဲ့ လူတန်းစားထဲမှာ နင်တို့ ယောက်ျားတွေက ပထမတန်းစားပဲ အဲဒါ ဝန်ခံလိုက်"

"တောက် ... နင်"

ရှူးရှူးရဲရဲ ဖြစ်သွားတဲ့ ဒေါသနောက်မှာ ပြိုင်ဘက်ရဲ့ ခြေရော လက်ရော လိုက်ပါရန် အသင့်။

"ကဲပါဟယ် ... ငြိလည်း တော်တော့၊ ပေး ... ပေး ပြိုင်ဘက်၊ ငါယူမယ် သိလား၊ ငါစီးပါ့မယ်"

မြစ်ဖျားက ထပ်ပြီး မချေမင် ဖြစ်လာဖို့ ရှိသည့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကြား ဝင်ရပ်ကာ ပြိုင်ဘက် လက်ထဲက ဖိနပ်ထုပ်ကို ဆွဲယူသည် ။

မြစ်ဖျားကြောင့် ပြိုင်ဘက် ဒေါသကို လျော့ချပေမဲ့ ငြိမတော့ မြစ်ဖျား ပခုံးကို သူမဘက် ဆွဲလှည့်ကာ ...

"ဒီတစ်ခါပဲ နင်ယူရမယ် မြစ်ဖျား၊ ကြားလား၊ နောက် နင်လိုအပ်သမျှ ငါတာဝန်ယူမယ်"

"အေးပါဟယ် ... ငြိမလဲ၊ ပြိုင်ဘက်ကို အားနာစရာကြီး"

"အားနာရာက ခါးမပါသွားအောင် နင်သတိထား"

ငြိမ သူပြောချင်တာ ပြောပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ ငြိ ကျောပြင်ကို ပြိုင်ဘက်က လက်သီးနှင့်ရွယ်သည် ။ မြစ်ဖျားက ပြိုင်ဘက် လွယ်အိတ်ကို အမိအရ လှမ်းဆွဲရင်း ...

"စိတ်လျှော့ပါ ပြိုင်ဘက်ရယ်"

"ဒီထက် လျှော့ရလည်း ငါ အသက်ပါ ထွက်သွားရုံပဲ ရှိတော့တယ်"

ဒေါသကြောင့် နှာသီးဖျားတွေ နားရွက်တွေပါ နီမြန်းမြန်း ဖြစ်နေသည့် ပြိုင်ဘက်ရဲ့ မိုက်တိမိုက်ကန်း ရုပ်ကို မြစ်ဖျားက ကြည့်ရင်း ဟိခနဲ ရယ်ချတော့ ပြိုင်ဘက်က စူပုပ်ပုပ်နှင့် ...

"ဘာရယ်တာလဲ၊ နင်က ငါ့ကို"

"နင်ဒေါသ ထွက်တာ ရယ်ချင်စရာလေး"

"မြစ်ဖျား"

ပြိုင်ဘက်က ခါးထောက်ပြီး ခေါ်သည် ။ စူပုပ်တဲ့ မျက်နှာက နည်းနည်းတော့ ဒေါသတွေ လျော့သွားကာ မချိုမချင် ဖြစ် လာပြီ။

"မြစ်ဖျား"

"အဟုတ် ပြောတာ၊ စတွေ့တုန်းက နင့်ကို ရိုးရိုးအေးအေး ကောင်

လေးလို့ မြစ်ဖျား ထင်ထားတာ"

"အောင်မာ ... အခုရော"

ပြိုင်ဘက် နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးရိပ်ထင်ကာ မေးသည် ။ မြစ်ဖျား မျက်ဝန်းတို့ မှိတ်ကျသွားတဲ့ အထိ ရယ်ရင်း ...

"အခုတော့ ပူပူလောင်လောင် ကောင်လေးလို့ ထင်တာပေါ့"

သူ့ဟာသူ ပြောပြီး ပါးချိုင့်တွေ ခွက်အောင် မျက်ဝန်းတွေ မှိတ်ကျအောင် ရယ်နေသော သူငယ်ချင်းမလေးကို ပြိုင်ဘက်က ငေးကြည့်ရင်း စောစောက ဖြစ်ခဲ့ရသော ဒေါသတွေ ရင်ထဲမှာ အစအန ရှာလို့ မရအောင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဆိုတာ ပြိုင်ဘက် သတိထားမိသည် ။ တသိမ့်သိမ့် ရယ်မောနေသည့် မြစ်ဖျား ခေါင်းလေးကို လက်ဝါးဖြင့် ဖိနှိပ် အုပ်ခါရင်း သူပါ ရယ်မိသောအခါ ရင်ထဲ အေးချမ်းသွားသလို။ ငါ ဒေါသထွက်တိုင်း နင် ဒီလို ရယ်မယ်ဆိုရင် ငါ လူဆိုးဖြစ်ချင် ဖြစ်ပါစေတော့ မြစ်ဖျား ။ အလကားရတဲ့ ဒေါသတွေ ငါထုတ်ပြပုံမယ်။ နင်ရယ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ငါ့ရင်မှာ ကြည်နူးရလို့ ပါ။

အခန်း (၄)

"သင်းအကြောင်း ခေါင်းထဲ ရောက်ရင် တစ်စက်ကလေးမှ ကြည်နူးစရာ မရှိဘူး၊ တွေးမိတဲ့ အချိန်တိုင်း ခေါင်းကိုက်ရတာချည်းပဲ၊ ဒေါသကြောင့် သွေးတွေ ဆောင့်တိုးနေလို့ လေ"

"ပြိုင်ဘက်က အဲဒီလောက်ကြီး မဆိုးပါဘူး၊ ငြိရယ် အခု သူ နောက်ကျနေတာလည်း ငါတို့ စားဖို့ အတွက် မုန့်တွေ ဘာတွေ ဝယ်နေလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"မထင် ... ဖြစ်ရင်လည်း နင့်အတွက်ပဲ ပါမှာ "

"ငါ့အတွက် ပါတော့ရော နင်က မစားဘူးလား"

"စားမှာ ပေါ့၊ သင်း မသထားလေလေ၊ ကဲကဲဆတ် ဖြစ်လေလေ ငါက ပိုအရသာ ရှိလေလေပဲ"

ငြိ အပြောကို မြစ်ဖျား ခဲတံချွန်နေရာမှ ရယ်တာ မဆုံးနိုင်။ မြစ်ဖျား ခဲတံအဖျားနားကို ချွန်၊ မချွန် ပါးတစ်ဖက် စောင်းပြီး ထိုးကြည့်သည် ။ ပြီးတော့မှ ကျေနပ် အားရစွာ ...

"ချွန်နေတာပဲ၊ အပ်ဖျားလေး အတိုင်းပဲ၊ ကဲ ပေး နင့်ရဲ့ ဘိုင်အိုစာအုပ်"

မျက်စိရှေ့ ထပ်ထားသော စာအုပ်ပုံထဲက ဘိုင်အိုစာအုပ်ကို မြစ်ဖျား

ပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ရှာဖွေ ယူရသည် ။ ငြိမတော့ စာကြည့်စားပွဲပေါ်
မေးထောက်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရသော ခြံကို
ငေးလိုက်၊ လက်မှ နာရီလေးကို ကြည့်လိုက်နှင့် အငြိမ်မနေဘဲ ...

"နင်ကသာ သင်းရှေ့က ကာဗာ လုပ်နေတာ၊ အခုလည်း တမင် နောက်ကျနေတာ နေမှာ ၊ သင်္ချာလေး မရလို့ သူ့ဆရာ တင်မိပါတယ်၊ မာနက မိုးထိအောင် ခေါင်ခိုက်ဦးမှာ ၊ ပြီးရင် ကြုံတိုင်း ပြောပါလိမ့်မယ် အထက်စီးက၊ သင်္ချာတစ်ပုဒ် ရှင်းပြပြီး ဆယ်တန်းစာ အားလုံး သူ့ကြောင့် ငါရတဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ ငါ့ကိုပါ ရှင်းပြခိုင်းလို့ တမင် နောက်ကျနေတာ၊ ဒီနေရာမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း ရှင်းပြ ခိုင်းကြည့်ပါလား၊ ပြိုင်ဘက်တို့ ပြေးလာပါလိမ့်မယ်၊ ဟွန်း ... အဝေးကတောင် အမြီးနဲ့နေမှာ မြင်ယောင်သေး"

"ငြိရယ် ... နင်ဟာလေ ပြောလိုက်ရင် တကယ့် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းပဲ"

"အေး ... အဲဒီလို ပြောတတ်လွန်းလို့ သင်းနဲ့ ငါမတည့်တာ၊ ငါက မြင်သမျှ မသိသလို မနေနတတ်ဘူး၊ မြင်တာကို ဒါအမှန်လို့ ကြွေးကြော်ရဲတဲ့ သတ္တိ ငါ့မှာ ရှိတယ်၊ နင်လည်း အလိုတူ အလိုပါပဲ မြစ်ဖျား"

"အယ် ... ငါက"

မြစ်ဖျား ဆွဲလက်စ ပုံကို ရပ်ပြီး ငြိကို မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ပြန်မေးသည် ။ ရင်ဘတ်လေး ဖိပြီး တအံ့တဩ မေးနေသည့် မျက်နှာထက်မှာ ယုံကြည် ရဲဝံ့ခြင်းတွေ ဘယ်အခါမှ မတွေ့ရ။ နူးနူးညံ့ညံ့လေး ပြုံးတတ်ပြီး တိုးတိုးရှရှလေး ပြောတတ်တဲ့ မြစ်ဖျား ပုံသဏ္ဌာန်လေးဟာ လေပြင်းတိုက်ရာ နွဲ့ယိမ်းမဲ့ မြက်ပင်ကလေးလို။ အဆိပ်အတောက် ကင်းတဲ့ ဒီသူငယ်ချင်းလေးကို ငြိက ခင်မင်ရပါသည် ။ နဂိုကတည်းကမှ

တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ ထိုမှ တစ်ဆင့် အားကိုးရာ မဲ့ခဲ့တဲ့ ငြိဟာ မြစ်ဖျားကိုတော့ သွေးသား အရင်းအချာလို ချစ်ခင်ခဲ့တာပါ။ ဒါတောင် ပြိုင်ဘက်က ငြိတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကြား သွေးထိုးသေးတာ။

"နင့်ကို ခိုင်းကောင်းလို့ ခင်နေတာ မြစ်ဖျား၊ သူ့စိတ်ကို သိပ်ယုံစားမ နေနဲ့ ၊ ခိုင်းလို့ မရတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် နင့်ကို ကန်ထုတ်မှာ ၊ ရုပ်ကိုက ဟစ်တလာ သေပြီး ဝင်စားသလား ထင်ရတယ်၊ သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်စ က်မဲ့ရုပ်"

ငြိက ကွယ်ရာမှာ ဝေဖန်တာမျိုး မဟုတ်။ ရှေ့တင်ပြောပြီး ရုတ်ခနဲ ကျောခိုင်းရက်သူ။ တကယ်ဆို ငြိနဲ့ ပြိုင်ဘက်မှာ သူသာလျှင် တကယ် ရ က်စက်တတ်သူ။

"ဟယ် ... ပြောလေ ငါက ပြိုင်ဘက်နဲ့ အလိုတူ အလိုပါကိစ္စ"

"ကြားချင်နေလည်း နားဆင်ဟေ့၊ နင်တို့ ကို ငါနဲ့ အတူ စာလာသင်ခို င်းတော့ ငြင်းလိုက်တာ ခါးခါးသီးသီး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းက သင်တဲ့ ပ ညာဒါနကျတော့ သွားတက်တယ်ဆို"

"ငါက နင့်ကို အားနာလို့ ပါ ငြိရယ်"

ဆွဲလက်စ ပုံကို လက်စသတ်ပြီး ခဲတံချရင်း မြစ်ဖျားက ဖြေရှင်းသည် ။ ငြိဟာ မြစ်ဖျားအပေါ် ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာ မြစ်ဖျား သိသည် ။ ကျေးဇူးလည်း တင်သည် ။ ဒါပေမဲ့ အတိုင်းအဆမဲ့ ရ က်ရောမှုတွေကို ကြာတော့ လက်ခံရသူ မြစ်ဖျားက အားနာလာသည် ။ မြစ်ဖျား မကျေမနပ်နှင့် စိုက်ကြည့်နေသော ငြိ ပါးလေးကို မနာအောင် ဖွဖွလေး လိမ်ဆွဲသည် ။ ငြိဟာ ဘိုမရပ် ကလေးလိုပင်။ နို့နှစ်ရောင် အ သား၊ မျက်ဝန်းပြာ၊ နှာတံချွန်ချွန်နှင့် နှုတ်ခမ်း လန်လန်လေးများ ကြောင့် တော်ဝင် အလှတရားများ နှင့် ချစ်ဖို့ လည်း ကောင်းသည် ။

စိတ်ထား ကျတော့လည်း အပြစ်ပြောစရာ မရှိအောင် ဖြူစင်သူ။ တစ်ခု ပါပဲ။ အနိုင်လိုချင်စိတ်နှင့် သူတစ်ပါး အပေါ် ဂျီတိုက်လိုခြင်းသာ။ မြစ်ဖျားကတော့ ငြိဘဝ အကြောင်း သိနေသူမို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားလည် သည် ။ နားလည်ခြင်းကို မပေးနိုင်သူက ပြိုင်ဘက်။

"ဘာဂျီတိုက်တာလဲ၊ ဂျီတိုက်ရအောင် သူက ကလေးလား၊ အလ ကား ... အဲဒါ လွှမ်းမိုးချင်တာ၊ နေရာတကာ ဗိုလ်လုပ်ချင်တာ၊ ငါ့တော့ လာမလုပ်နဲ့ ၊ မရဘူး၊ ဒီလောကမှာ သည်းခံမဲ့သူ၊ လိုက်လျော ဖြည့်ဆည်းပေးမဲ့သူ ဆိုလို့ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါ နင်ပဲ မြစ် ဖျား"

မြစ်ဖျား အတွက်တော့ သိမ်ငယ်စရာ သူမဘဝမှာ ပြိုင်ဘက်နဲ့ ငြိက ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းပေးသော နေနှင့်လကို ပိုင်ဆိုင်ရသလိုပင်။ တစ် ယောက်က စွမ်းအင်ပေးပြီး ငြိမ်းချမ်းခြင်းက တစ်ယောက်က ပေးသည် ။

"ဘာကို အားနာတာလဲ မြစ်ဖျား"

ငြိ အသံကြောင့် မြစ်ဖျားထံမှ တွေးလက်စ အတွေးက တိခနဲ ပြတ် သည် ။

"ငြိက မြစ်ဖျားကို အရာရာကို ပံ့ပိုးနေတာ ဆိုတော့"

"ဘာဖြစ်လဲ၊ ငြိချစ်တဲ့ သူကို ပေးတာပဲ၊ မြစ်ဖျားကို ပေးလိုက်ရလို့ ငြိ အတွက် လျော့သွားစရာမှ မရှိတာ"

"ငြိ အဲဒီလို ပြောလိုက်တိုင်း မြစ်ဖျား စိတ်ထဲ သိမ်ငယ်သွားသလိုပဲ"

မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားပြီး အားငယ်ရိပ် ဆင်တဲ့ မြစ်ဖျားကြောင့် ငြိ ရင်ထဲမကောင်း။ ငြိက တီရှပ် အဝါနု၊ အနက်ပေါ် အဝါပန်းလေးတွေ

ကြဲပက်ထားသော ထဘီနှင့် ကျောလယ်လောက် ရှိသော ဆံပင်ပါး ပျော့ပျော့လေးတွေ ပိုင်ဆိုင်သော သူငယ်ချင်းမလေးအား ပခုံးဖက်လိုက် ရင်း ...

"ဘာမှ သိမ်ငယ်စရာ မလိုဘူး၊ မြစ်ဖျားဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ငြိမတောဝန်ယူမှာ ၊ လိုအပ်ရင် ယောက်ျားတောင် ရှာပြီး ပေးစားဦးမှာ ၊ သူဌေးသား၊ ရုပ်ချောချော၊ စတိုင်ခပ်မိမိနဲ့ ပညာတတ်လေ"

"မလိုပါဘူး"

အသံနှင့်အတူ ရိပ်ခနဲ ပြိုင်ဘက်က မြစ်ဖျား ဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။ ပြေပြစ်ခြင်း မရှိသော ပြိုင်ဘက် မျက်နှာဟာ ခက်ထန်နေ၏။ ထူထဲစိမ်းညိုသော မျက်ခုံးတွေကို ထုံးစံအတိုင်း အတွန့်ချိုး ထားသဖြင့် မျက်နှာမှာ မှုန်ကုပ်ကုပ်။ အနီရောင် ချိုင်းပြတ် တီရှပ်ကြောင့်လား၊ နေပူထဲမှ စက်ဘီး နင်းလာရလို့ လား မသိ ပြိုင်ဘက် မျက်နှာက သိသာစွာ နီမြန်းလို့ ။

"စာမလုပ်ဘဲ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောနေတာလား မြစ်ဖျား"

ငြိကို ဦးတည်မပြောဘဲ ပြိုင်ဘက် ဗဟိုပြုတာ ငြိဆိုတာ သိပြီးသား။ ငြိကလည်း မကျေလည်ခြင်းများ နဲ့ စိုက်ကြည့်ကာ ...

"စာလုပ်မဲ့ လူကို စောင့်ရင်းနဲ့ ပြောနေတာ"

ပြိုင်ဘက်ထံမှ စွေစောင်းစောင်း အကြည့်က ဒီတော့မှ ငြိထံ ရောက်လာပြီး ...

"နင်နားမလည်တဲ့ ပုစ္ဆာတွေ ရွေးထုတ်ထားလိုက် မြစ်ဖျား၊ နင့်အတွက် လက်ဖက်သုပ် ထည့်လာတယ်၊ မေမေ့လက်ရာဟ၊ လက်ဖက်အသားက ဆီစိမ်ပြီး အိနေတာပဲ၊ လာ စားရအောင်"

နှစ်ဆင့်ချိုင့်ကို ဖွင့်ရင်း ပြောတဲ့ ပြိုင်ဘက် မျက်နှာက မြစ်ဖျားဆို
ပြုံးမြဲမြဲ။ စပရိန်ရုပ်နဲ့ နှာဘူးကောင်လို့ ငြိမ့်စိတ်ထဲမှာ နာမည်ပေးရင်း
...

"ငြိတို့ ကတော့ အမေ မရှိတော့ မေမေ့လက်ရာ ဆိုတာ မစားရတာ
ကြာပြီ၊ မှန်းစမ်း တစ်ခွန်းလောက်"

ငြိက ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်နှင့် လက်ဖက်တစ်ခွန်း ခပ်စားသည် ။ နီရဲနေသ
ည့် ပုစွန်တုပ် ကွေးကွေးကြီးတွေကို ခွန်းနှင့် မရမက ခပ်ပြီး အားပါးတ
ရ ဝါးတာက မျက်လုံးတွေ ဘာတွေတောင် မှီ တ်လို့ ။ အများက ပြော
တာတော့ ငြိရုပ်ဟာ သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းသတဲ့ ။ ရွယ်တူကောင်လေး
တွေ အမြင်မှာ ဟုတ်ပေမဲ့ ပြိုင်ဘက် အတွက်တော့ စွဲငြိဟာ အစားကျူး
ဘီလူးမနဲ့ လာတူသလိုပင်။ အားမနာစတမ်း တစ်ခွန်းပြီး တစ်ခွန်း ခပ်
စားနေတဲ့ စွဲငြိကြောင့် ပြိုင်ဘက် ကြာကြာ သည်းမခံနိုင်။ နောက်တစ်
ခွန်း ခပ်စားဟန် ပြင်တဲ့ လက်ကို ဖတ်ခနဲ ရိုက်ချသည် ။

"ဘာလုပ်တာလဲ ဒါက"

ပြန်မေးတာတောင် အပေါ်ကြောက။ ပြိုင်ဘက်ကလည်း ခပ်တည်
တည်ပင်။ လက်ဖက်သုပ် ချိုင့်ကို သူ့ရင်ဘတ်နား ဆွဲယူကာ လက်နှစ်
ဖက်နဲ့ ယှက်ကာရင်း ...

"တော်သင့်ပြီလို့ အချက်ပေးတာ၊ သူများ မသဏတာမှ တော်တော်
စားကောင်းနေတယ် ဟုတ်လား"

"ကောင်းတယ်များ ထင်လား၊ ဝေးသေး၊ ငြိအိမ်က သုပ်တဲ့
လက်ဖက်က နင့်ထက် အဆတစ်ရာ သာတယ် မှတ်ထား၊ အမြင်ကတ်
လို့ စားတာ"

"ဟုတ်သားပဲ ပြိုင်ဘက်ရယ်၊ ငြိစားတာပဲ စားပါစေ၊ ငြိ သနားပါတယ်"

မြစ်ဖျားက ပြိုင်ဘက်နား တိုးတိုးကပ် ပြောတာ။ စားလက်စကို ဆွဲလှပြီး အသိမ်းခံရတာ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းမလဲလို့ ငြိဘက်က တွေးပေးတာ။ ပြိုင်ဘက်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ မှန်တယ်ထင်ရင် အလျှော့မပေးနိုင်သော ရုပ်တည်ကြီးနှင့်။

"ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး မြစ်ဖျား၊ သူက နေရာတကာကို အလျှော့ပေးတိုင်း အခွင့်ကောင်း ယူနေတာ၊ ငါ့မှာ မိဘမရှိဘူး ဆိုပြီးတော့၊ မရှိတဲ့ မိဘတောင် တမလွန်ကနေ သူ့ဆိုးပုံကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာနေမှာ ၊ စွဲငြိရဲ့ မိဘအဖြစ် ကြာကြာမနေရတာ ကံကောင်းတယ် ဆိုပြီးတော့"

ပြိုင်ဘက် စကားကြောင့် ငြိရင်ထဲ ကျည်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ငြိရဲ့ အပြုအမူလေးအတွက် အပြောခံရတာနှင့် မတန်။ ပြိုင်ဘက်ဟာ မြစ်ဖျားအတွက်ဆို ငဲ့ညှာ ထောက်ထားသလောက် ငြိကို ဆိုရင်တော့ အရက်စက်ဆုံး စကားလုံးနဲ့ ရွေးချယ် ပစ်ပေါက်စမြဲ။ ငြိ နာကျင် ကြေကွဲအောင် လုပ်တတ်စမြဲ။ လွင့်ပစ်လိုက်စမ်း ငြိ။ သူပေးသမျှ သိမ်းကျုံး ပွေ့ပိုက်ထားရအောင် ပန်းပွင့်မှ မဟုတ်တာ။ အရှုံးပေးပြီး ခေါင်းမငုံနဲ့ ။ ငြိက ကုပ်ထောက်ရုံ ထားတဲ့ ဆံပင်ကုပ်ကုပ်လေးကို ဝဲခနဲ နေအောင် ခါပစ်သည် ။ ခေါင်းတစ်ချက် အယမ်းမှာ နာကျင်မှုတွေကို ခါထုတ်ပြီး ဖြစ်၏။

"ကောင်းတာပေါ့၊ မိဘရှိနေရင် ထိန်းကွပ် ဦးဆောင်တာ ခံနေရဦးမယ်၊ နင့်လိုမျိုး မုသာဝါဒလည်း ကျူးလွန်နေရဦးမယ်၊ အိမ်က ကျူရှင်ခတွေ လိမ်တောင်းပြီး မြစ်ဖျားနဲ့ အတူ ပညာဒါန သွားတက်၊ လိမ်တောင်းထားတဲ့ ငွေ၊ ခိုးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ မြစ်ဖျားကို ဖြည့်ဆည်းနေ

ရတာ နှင့်အစား ပင်ပန်းလိုက်တာ ပြိုင်ဘက်ရယ်"

"အို ... ငြိ"

"နင် မဆိုင်တာ မပြောနဲ့ "

"သိတာတော့ ပြောမှာပဲ"

ငြိက ပျက်ယွင်းသွားတဲ့ မြစ်ဖျား မျက်နှာ မထောက်နိုင်။ ရင်ထဲက အနာရှိန်ကြောင့် ဒေါသဟာ ပါမစ်ယူစရာ မလိုဘဲ တွေ့ရာ မြင်ရာ တိုက်ချ မွေ့ယမ်းပစ်ချင်တဲ့ မြစ်ဖျားတစ်စင်းလို။ မုန်တိုင်းဟာ သူ့လမ်းကြောင်းမှာ တွေ့သမျှ ဆွဲယူ ပစ်ပေါက်ခဲ့တာပင်။ ဒါကလေး၊ ဒါတောင်တန်းပါဆိုပြီး ချန်ရစ်ခဲ့သလား။ ဒီလိုပဲ ငြိဒေါသမှာ လစ်မစ်မရှိ။ ဘရိတ်မရှိ။

"ငါကတော့ အိုးပင်း(န်)ပဲ၊ ကျွေးချင်တဲ့ လူကို ကျွေးမယ်၊ ပေးချင်တဲ့ လူကို ပေးမယ်၊ အမြင်ကတ်တဲ့ လူကို လွတ်လပ်စွာ မုန်းမယ်၊ မုန်းသမျှ စာစီပြီး ပြောပစ်ဖို့ စကားလုံးလည်း မွေးထားတယ်၊ ကဲ ... ဘာဖြစ်လဲ"

အဲဒါဟာ စွဲငြိရဲ့ စတိုင်။ ငြိဆိုတဲ့ သူမကို မထိနဲ့ ။ ထိပါးတာနှင့် ထွက်လာပါလိမ့်မည်။ နှုတ်ခမ်းပါး၊ လျှာပါးက စကားလုံးတွေဟာ စက်သေနတ် ပစ်တဲ့ အတိုင်း။ ပြိုင်ဘက်ကလည်း လာသမျှ ကျည်ကို ရရာနှင့် ကာမည်။ စွဲငြိကိုတော့ အရှုံးမပေး။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ခုံမှာ ပက်ခနဲ ကျောမှီ ထိုင်သည် ။ စွဲငြိကို စိမ်ပြေနပြေ စိုက်ကြည့်ခြင်းထဲမှာ အမုန်းတို့က အားကောင်းစွာ။

"ငါက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်မှာ နင်၊ နင့်စိတ်ဓာတ်ကို သိပ်ကြော်ငြာမနေနဲ့ ၊ ဘယ်တော့ အမြင်ကတ် ပုဒ်မနဲ့ ကားတင် အပြေးခံရမလဲ ဆိုတာသာ ရင်မပြီး စောင့်ကြည့်၊ ဟွန်း ... မာန်တက်လွန်းလို့ "

"တင်ပြေးတဲ့ လူက နင်မဖြစ်ရင်ပြီးရော"

"ငါကလည်း နင်က ပြေးပါ ဆိုတာတောင် ပြန်အမ်းဦးမှာ ၊ နင်ဟာ ကူးစက်လွယ်တဲ့ ဗိုင်းရပ်(စ်)ပိုးလို မိန်းမ၊ ကိုယ်ရှင်သန်ဖို့ အတွက်နဲ့ သူများကို ဒုက္ခပေးတယ်၊ ခြိမ်းခြောက်တယ်၊ နင့်လို မိန်းမမျိုးတော့ ဒီဘဝ ဒီမျှပဲ၊ မြစ်ဖျား"

ပြိုင်ဘက်က ခေါ်ရင်း မြစ်ဖျား လက်ကိုပါ ဆွဲကာ ထရပ်သည် ။ မခံမရပ်နိုင်ခြင်းများ နှင့် ငြိမော့ကြည့်တော့ ပြိုင်ဘက်က မြစ်ဖျားလက်ကို ဆွဲရင်း စားပွဲမှ ကွေ့ထွက်သည် ။ ထို့နောက် လက်ဖက်ချိုင့်ကို သူမထံ တိုးပေးရင်း ...

"ဒါတွေ နင်ပဲ စားလိုက်တော့၊ မြစ်ဖျားကို နင့်ရောဂါတွေ အကူးမခံနိုင်ဘူး"

ပြိုင်ဘက် ဆွဲခေါ်ရာ နောက်ကို မြစ်ဖျား အရပ်တစ်ရပ်လို ပါသွားသည် ။ ငြိနားထဲမှာ ပြိုင်ဘက်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားမှ ထွက်လာသော စကားလုံးတိုင်း သံရည်ပူတွေ လောင်းချခံနေရသလို။ ဖြစ်လိုက်လျှင် စီခနဲ ကြားရသော ငြိဒေါသတွေကို အဆုံးသတ်ပေးသူက ပြိုင်ဘက်။ တစပြင်လို တိတ်ဆိတ်သွားသော စာကျက်ခန်းထဲမှာ အဲကွန်းစက်သံက ဆူညံနေသလို ။ အေးစိမ့်မှုဟာ ရင်ထဲထိ တိုးဝင်ပြီးမှ ဒေါသကြောင့် ချက်ချင်း ရင်ပူသွားပြီး ...

"နင့်ရောဂါတွေ အကူးမခံနိုင်ဘူး"

ငြိကို လှောင်ပြောင်နေသော လက်ဖက်ချိုင့်လေး။ မြစ်ဖျား ဆွဲလက်စ ဘိုင်အိုပုံဆွဲစာအုပ်။

"အား"

အာခေါင်ခြစ်အော်ကာ စားပွဲပေါ်ရှိ ပစ္စည်းတွေကို ငြိ တွန်းချ
ပစ်သည် ။ မေးလိုက်ချင်သည် ။ ဘယ်သူ့ကိုရော ငါ့ရောဂါကို ဝေမျှ ခံ
စားပေးခဲ့လို့ လဲ။
